

SJÓNVARPIÐ

FRÍGGJADAGUR

Fríggjadagin kl. 21.50

Emma er nú vorðin sjálvstøðug. Kortini giftir hon seg, men ikki við Blackie.

Emma 4 (6)

Í hesum 4. parti av ensku røðini »Emma« hefur Emma Harte átt dótturina Edwinu og sett á stovn triggjar handlar. Á hendan hátt tryggjar hon sær eina ávísu ogn. Til

tess, at dóttirin eisini skal kenna seg tryggja, giftir hon seg — men ikki við tí manni, hon veruliga elskar. Blackie, sum Emma veruliga elskar, giftir seg eis-

ini. Emma noyðist at brúka allar kreftir sínar upp á virkið. Hevndin yvir familjuna Fairley má steðga — og skal hevndin tá vera væl fyrireikað.

Fríggjadagin kl. 22.40

Der Alte

Besti vinurin hjá Peter Burgmann er lækni. Ein dagin, Burgmann er í við-talu hjá honum, sigur vinurin honum, at hann er ógvuliga sjúk og hægst hefur 6 mánaðar eftir. Burgmann hevði longi hildið seg vera sjúkan, men at tað stóð so illa til, visti hann ikki.

Hann fær tí eitt sjókk. Morgunin eftir fer hann at

vitja fyrrverandi konu sína og mannin, hon nú er gift við. Fyrst skjýtur hann mannin, síðani seg sjálvan, tá ið lögreglan kemur eftir honum.

Ein einföld søga, kundi ein kanska hugsað sær. Men ikki hjá gamla Kster. Okkurt er afturat, sum ikki sæst beinleiðis, heldur hann.

Konan á myndini hefur á sama deg mist bæði núverandi og fyrrverandi mann sín, tí lækkin hægumegin segði tí seinna frá, at hann skjótt fór at doyggja.

Elin S. Jacobsen skrivur

ÚTVARPSUMMÆLI

Í tí frálíka góðu og hugnaligu sendingarøðini Fritíð og náttúru gav Sigga Rasmussen góð ráð um, hvørjar plantur í bø og haga hóska at seta í urtagarðin. Hon minti eisini á, at tá ið vit taka villar plantur, skal tað gerast við fyrilíti, soleiðis at vit ikki av-oyða sjáldsamar plantur.

Hon kundi sum vera man ikki ávara móti at taka friðaðar plantur, tí hjá okkum eru ongar plantur friðaðar, sum í øðrum londum. Tað kundi kanska verið eftirynskjandi, at so var, men givið er, at í hesum føri er fyrilíti og virðing fyrri náttúruni betri enn virðing fyrri lógini. Tí tørført hevði verið at hildið lóg um friðing av plantum í hevd, um tað nú knappiga gjørdist statussymbol at hava nógvar sjáldsamar, róttføroyskar plantur í urtagarðinum. Tí var gott hon minti á at eira sjáldsomum plantum.

Tað er gott hugskot at biðja staðken greiða frá gongutúrnum í haganum, sum í seinasta føri Hans Nicodemussen á Sandi.

Um høgtíðina fingur vit bæði klassiskan skaldskap (Ludvig Holberg) og tvær nýggjar stuttsgur hjá Jens P. Heinesen at hoyra. Ofta er nakað langt imillum, vit hoyra nýggjan skaldskap í útvarpinum, føroyskan ella útlendskan, javnvágin millum klassiskan og nýggjan kundi verið betri. Í so máta tykist betur státt við tónleikinum. Har hefur útvarpið nógvað fólk, bæði inn- og uttanhýsis, at gera fjølbrottar tónleikasendingar av ymsum slag.

Føroyar hava fingið eitt kvinnulandslið í fót bólti, sum nú ætlar sær til Íslands at leika. Í ungdomssendingini hoyrdu vit nakrar av fót bóltspálarunum greiða frá, hvussu hugagóðar tær hava verið fyrri at røkka á hetta mál, men ójavn var, hvussu tær lótu at stuðli og undirtøku. Í fyrstani høvdu tey flestu

bara grinið at teimum, men so við og við verða tær tiknar fyrri fult sum ítróttafólk. Tó ljóðaði úr onkrari bygð, at tær ikki fingur somu sømdir sum menn og dreingir, sum altíð sluppu fyrst framat at nýta vøllin til venjingar, og ikki varð svarað til serliga tørv á venjingartíðum teirra, sum vóru bundnar av heima- ella útarbeiði um kvöldið. »Men vit eru góðar at heita á, tá ið pengar skulu fáast til vega,« helt onkur fyrri.

Eg havi satt at siga væntað, at útvarpið fór at bera onkur tíðindi frá friðargonguni 2. hvitusunnudag og fundinum aftaná. Altiðda friðarár er, og hetta kundi verið høvi at gjørt okkurt burtur úr tí. Ikki tí, sjónvarpið sendi brot úr Norðurlandahúsinum, røðurnar vórðu prentaðar í bløðum, so heilt burturtagt var tiltakið ikki. Og friðarárið er ikki lokið enn, so okkurt kanska kemur.

Johan Samuelsen skrivur

SJÓNVARPSUMMÆLI

Sendingin 2. hvitusunnukvöld um týska, protestantiska prestin Martin Niemöller var at meta sum framúrskarandi undirvísing í týskari søgu í hesi öldini. Ongastaðni í Europa eru so stórar samfelagsligar broytingar farnar fram, sum júst har, frá at vera keisaraveldi, so Weimarlyðveldi, nazistatíðin frá 1933-45 og til Týskland bleiv límað sundur aftaná kriggið — alt hetta hefur hesin maðurin upplivað, og tað sjáldsamasta av øllum: hann hefur alla tíðina havt ein tyðandi leiklut í søgunnar gongd. Hann hefur roynt so ymisk arbeiði, sum at vera herflotavirmaður í kavbátanum hjá keisar Wilhelm II, var landbúnaðarmaður á stórgoðsunum í Prøjsen, fór so seinri at lesa til prest og fekk prestaembætti í Berlin í 1931, tvey ár áðrenn nazistarnir tóku ræðið í Týsklandi. Her talaði hann »føranum« beint ímóti, noktaði fyrri eini sammenrenning millum stat, flokk og kirkju og var vegna stóðu sína settur á fangaleguna í Dachau, sum »eprsnligi fangi Hitlerse,« tí hann kundi ikki handtakast uttan víðari, sum alt hitt »pakkið« sum kommunistar, sosialdemokratar, fækkelsfólk o.s.fr. Og so upplivir Niemöller frælsi av nýggjum eftir kriggið, politisku telvingina millum teir

sameindu um framtíðina hjá Týsklandi, og somuleiðis upplivir hann sorgar-leikin hjá týsku tjóðini, sum var í tvídrátti við sjálvan seg, um hvussu lagna Týsklands fór at vera í komandi tíðum. Hann sá fyrri sær og mælti til eitt av-militariserað sameint Týskland, eins og hendi í Eysturriki, men sum ikki einaferð, teir sum trúðu uppá vápnini og peningavaldið vunnu, og úrslitið var har-eftir: jarntjaldið gjørdist veruleiki niður gjøgnum hjartað á Týsklandi. Seinri fór Niemöller upp í altjóða kirkjuarbeiði, var nevndarlimur í alheimsráði kirkjunnar í mong ár, stovnaði friðararbeiði innan týsku kirkjuna ímóti atomerskapinum, sum í dag hefur sera stóra undirtøku millum manna. Niemöller kom til ta niðurstøðu í samrøðuni at mammonisman (peningagirðin) er verri enn kommunisman — hetta verður tikið fram sum dømi uppá, hvussu hesin maðurin útvíklaði seg frá at vera ein sera tjóðskaparsinnaður konservativur preussari, til at bliva ein solidarisk, friðar-elskandi menniskja, sum fevndi so víða, og sum altíð helt, at tað lyste seg at stríðast móti kriggi, og tí sum tað bar við sær. Sjáldsamt at siggia sendingar við tiliknum virði í sjónvarpinum.

Seinasti Gluggin fyrri

summarfritíðina hefur verið, og vóru evnini 5 í tali, tey fevndu líka frá bodybuilding til orðabók-arbeiði — fleiri av teimum sera áhugaverð, men tá so nógva evni skulu viðgerast eftir eini stuttari løtu, so kann ikki verða farið í dýpdina við nøkrum og er tað spell. Tí onki er at ívast í, at m.a. Føroyamálsdeildin á Fróðskaparsetrinum er sum lokað land fyrri flestu føroyingar, og fá eru tey sum hava kagað upp um múrarnar har, og tí var tað bæði hugnaligt og upplýsandi at hoyra Jóan Hendrik Winther Poulsen greiða okkum frá tí stóra arbeiði, sum verður gjørt á setrinum, og samstundis skoyta uppí, at øll eru hjartaliga vælkomin inn á gólvíð at spyrja um eitt hvørt málinum viðvíkjandi, nakað sum tey fægstu vistu av frammanundan. Hetta var hent kunning at koma við, og haldi eg í tøkum tíma, tí Føroyamálsdeildin við Jóan Hendriki á odda eigur eftir minum tykki at vera meiri virkin úti millum fólk, og ikki framhaldandi líva sitt egna liv innan eingjargarðar. Annars virkaði J. H. W. Poulsen at vera vælupplagdur og til dystin fús at svara spurningum, men tíðin var lítil og ongin til nevnuverdugt málsligt prát.